

Marjáb, palác Salím

Bylo svěží jitro. Hustá mlha, která se vytvořila po nočním dešti, ještě zahalovala rozlehlou planinu. Dlaždice na velké terase se blýskaly. Stejně jako ve všech předchozích dnech se i tohoto rána Akebo Veliký probudil dříve než jeho služebníci a všichni lidé z paláce. Jako by sám bůh Almaqah bděl nad tím, aby král procitl při prvním slunečním paprsku.

Pokud to tak bylo, pak mu Akebo vzdával díky. Období dešťů končilo. A polibek rozbřesku na zdech Marjábu přinášel opět štěstí a uklidnění.

Celých pět lun popouštěl Almaqah uzdu bouřím. Blesky bez ustání křížovaly temnou oblohu. Přívaly deště zaplavovaly půdu a nadouvaly toky, jako by se jimi řinuly slzy celého světa.

Ukáznění a neúnavní Sabejci splnili svůj úkol. Běhali od hráze ke stavidlu, posilovali ochranné zdi a přístavní hráze, v noci i ve dne odklízeli naplaveniny a bahno, uvolňovali kanály, tišili zuřivost záplav tím, že vodu odváděli k polím a sadům. Znovu tedy Almaqahova všemocnost nepřinesla zemi zkázu, ale manu nebeskou v podobě vláh potřebné k setbě.

Ted' už byl konec. Před několika dny se mračna, blesky a deště stáhly na hřebeny hor, jež lemovaly marjábskou pla-

ninu. Pod výhní zářivého boha slunce Šamse se nebe opět rozkládalo do nekonečné modři. V Akebově srdci se zase roztančilo štěstí. Dost toho zažil, aby věděl, že neexistuje na světě nic nádhernějšího, než když sluneční paprsek pohladí hory a pláně Sáby. Jasné jitro bylo darem, jaký uklidnění bohové přinášeli moudrým mužům.

Přitáhl si plášť z hrubé vlny úžeji na nahé tělo a přistoupil až ke kamenné zídce lemující terasu směrem k západnímu útesu. Světlo bylo ještě nesmělé. Žádný stín se nerýsoval. Vlhkost dlaždic tlumila krok jeho sandálů. Přesto sotva položil světlou ruku na glazované cihly, rozezněly se rohy stráží.

Ve strážních věžích nad palácem a hradbami města ho viděli. Vojáci na stráži třikrát mocně zaduli do rohů. Oznamovali tak lidu Marjábu, že Akebo Veliký je vzhůru a s otevřenými očima pohlíží na své království.

Akebovy rty se zachvěly uspokojením. Nezvedl obličej, jen vysoko vztyčil levou ruku v odpověď válečníkům na hlídce.

Tuto ruku namířenou k zamlženým pahorkům všichni už zdálky poznali. Ruku, která rozpalovala jejich žár v bitvách. Železnou dlaň, co měla jen dva prsty: palec a ukazovák. Nikdo nepochyboval o tom, že jenom tím palcem a ukazovákem dokáže Akebo zlomit vaz jakéhokoli muže stejně lehce jako lusk karobu.

Drsný řev rohů se ztišil a rozplynul v mlze. Jako by se sama nebesa podrobila znamení služebníků. Z východu se zvedl prudký vítr. Rozvál houni vlhkosti ležící mezi zdmi zahrad, v hájcích podél ohrad. Ještě mléčně bílé slunce se vkradlo mezi pásy mlhy, roztrhalo je, odehnalo, až Šamsovy prsty konečně ozlatily věže paláce a vytáhly ze stínu střechy města. A tak se postupně objevovala nekonečná zeleň, modelující planinu až k výběžkům hor, zasazená do blyskotání

zavlažovacích kanálů jako nespočetné klenoty ve stříbrných pletencích.

Akebo přivřel víčka. Bohatství Sáby se probouzelo.

Kolem města už muži pobízeli osedlané muly po cestách s dosud vlhkou půdou, cestách, které se táhly mezi poli a háji s myrhovníky, skořicovníky a sturači, z nichž se vyrábějí kadidlo a vonné pryskyřice. V ohradách z rákosu a opuncie umístěných tu i onde se tísnila stáda velbloudů s černou vlnou. Nedávno obnovené palmové střechy stodol se svítily něžnou zelení na pozadí zdí z okrové mazaniny.

Za několik hodin slunce probudí všechny vůně a až do večera pak bude i hmyz tančit v opojení. Za necelý měsíc začnou Sabejci s první sklizní listů aloe, jež oplývají opojnou šťávou. Potom přijde čas myrhy a kadidla. Zlato Sáby bylo nad zemí stejně jako pod zemí. Mohlo být zelené i zářivě blýskavé.

Akebo se zachvěl. Malá ručka právě pevně stiskla jeho palec a ukazovák.

„Probudily mě rohy.“

Makeda! Jeho milované a jediné dítě. Akebo byl natolik zaujatý krásou, kterou měl před očima, že ji neslyšel přicházet.

„Dobrý den, dcero.“

„Dobrý den, otče. Věděla jsem, že jsi tady. Utekla jsem dřív, než mě Kiriša stačila obléct do šatů.“

Opravdu byla ještě bosá, drobné štíhlé tělo jí zakrývala jenom prostá noční tunika. Hustá kšice s bujnými kudrnami měděných odlesků jí nepořádně padala na ramena. Takhle by se mladá princezna určitě neměla objevit před otcovými zraky.

Akebo se usmál, místo aby jí vyhuboval.

Copak někdy dělal něco jiného, když šlo o Makedu?

Krása jeho dcery se vyrovnala kráse marjábské planiny.

Navíc měla už v šesti letech přesně stejnou povahu jako její otec. Může si snad stěžovat na takový dar od Almaqaha? I když ho dostal za cenu nejhroznější a nejtěžší ztráty.

I když v noci potají proléval slzy. Bohové nikdy nedali lidem nic, co by jim zase nemohli vzít, nebo to zničit.

Tak to v lidském životě chodí: teplo se střídá s chladem, tma s oslňujícím světlem. A slzy se rodí ve smíchu. Moudrost spočívá v tom, že člověk nikdy nezapomene, čemu ho naučila bolest.

Jako by Makeda uhodla otcovy myšlenky, trochu silněji stiskla jemnými prstíky mohutnou amputovanou ruku.

„Dneska v noci,“ oznámila, „mě ve spánku navštívila maminka. Mám ti říct, že je šťastná. Počítá čas, který ji od nás dělí.“

Akebovy rysy ztvrdly pohnutím. Neodpověděl. Makeda s povzdechem dodala:

„Ještě víc než tři dny a dvě noci!“

Akebo souhlasně zabručel.

Sdílel dceřinu netrpělivost. Ještě víc než tři dny a hvězdy boha Almaqaha budou stát po obou stranách luny. Přijde čas, kdy vstoupí do hradeb nového chrámu. Ruku v ruce budou kráčet otec a dcera, král a princezna po písku arény Mahram Bilqis. Bilqisina chrámu. Největšího chrámu, jaký kdy člověk v Sábě postavil pro svého boha, nejkrásnější svatyně, jaká kdy byla postavena, aby přijala duši zesnulé: Bilqis. Bilqis, Makedina matka, dcera Jathíamára Bajána, manželka Akeba Velikého. Bilqis, tisíckrát milovaná a tisíckrát oplakaná.

Navzdory deštům a úderům blesku dokončily stovky dělníků jeho obrovité zdi, otesaly kameny, vztyčily sloupy, dřív než začne období sklizně. Chrám, postavený tak daleko od města, aby tam cvalem dojel kůň, přímo u řečiště toku Dana a na křižovatce všech cest vedoucích do Marjábu, se

postaví do cesty každému obchodníku, cestovateli či vznešenému pánu, aby tam vykonal své oběti dřív, než vkročí do hradeb města.

Makeda zatahala Akeba za ruku; odvrátil pohled od představení, jež mu nabízela planina, na níž už slunce začínalo hloubit stíny.

„Pojď se mnou.“

Nechal se vést. Věděl, kam ho dcera táhne. Na druhé straně terasy se otvírala jakási alkovna se střechou ve tvaru kupole. V ní byla maketa chrámu vymodelovaná z pálené hlíny. Na ní sledovali přesný plán stavby. Makeda tu fascinovaně trávila celé hodiny a pozorovala ji, když jí děšť bránil v návštěvě rozestavěného chrámu.

Model z pálené hlíny umožňoval přehlédnout celý ten obrovský prostor jedním rázem, jako když pták přeletí nad stavbou. Chrám byl na západní straně široký a na východní prohnutý, jeho oválná křivka se podobala břichu těhotné ženy. Akebo osobně dohlížel na to, aby mu tenhle tvar dokonale připomínal Bilqisino břicho, v němž nosila Makedu.

Délku chrámu stanovili kněží, přičemž si za výchozí bod zvolili pravou královu patu a za bod na druhém konci špičku šípu vystřeleného jeho nejpevnějším lukem. Šíp uletěl skoro třináct sáhů, než se zabodl do naplaveného bahna.

Byla to nejmohutnější zeď, jaká kdy byla pro chrám vystavěna: sedminásobek výšky válečníka. Nepřekročitelná!

Makeda otevřela miniaturní bronzové křídlo brány, jíž se vcházelo do ohrazení. Dovnitř spustila bronzového býka, stěží většího než její prst.

„Kněží půjdou vpředu s trubači,“ vysvětlila, jako by její otec ještě nic nevěděl o obřadu, který je čeká, a jako by to ona sama už stokrát nevyprávěla. „A my budeme hned za býkem.“